

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

MELIH41

- Enfarktüs'ün en iyi ilacının seks olduğu açıklandı —
- Müdür bey niçin sana ilacım diyor?..
- Enfarktüs'ü var da!...

Akbank
1976 hizmet ve
kolaylıklar dizisine
bir yenisini ekledi

akkart

Modern bankacılık anlayışında yepyeni bir aşama

Sürat - Kolaylık - İtibar

AKKART nedir?

Bankacılık uygulamalarında hesabınızın bulunduğu şube dışında, başka bir şubeden para çekmek istediğinizde, şubenizden hesap durumunuzu sormak gerekir.

Bankacılık dilinde biz buna "provizyon" diyoruz.

Akkart sahibi mudiler, Akbank'ın Türkiye'nin her tarafına yaygın 500'e yakın şubesinin herhangi birinden, diledikleri anda, hiç beklemeden ve provizyonsuz para çekebilirler.

**Dilediği anda, dilediği şubeden,
provizyonsuz ve
hiç beklemeden para çekebilmek...**
Ne büyük kolaylık, ne büyük hizmet !

AKKART
Akbank'a özgü çağdaş ödeme sistemi

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Bantlı Politika

ANKA Ajansının bir haberinden öğrendiğimize göre, MSP Genel Başkanı ve Devlet Bakanı — Başbakan Yardımcısı Bay Necmettin Erbakan'ın doldurduğu Arapça ses bantları, hediyesi otuz liradan dağıtılmıyormuş.

Şimdi işin birçok yönlerini bir yana bırakıyoruz. Yani olayın bir «ilk» olduğunu, yabancı bir dilden siyasi propaganda yapılmasının ülkemizde önceden hiç görülmediğini, bantta nelerden söz edildiğini falan...

Bizim merak ettiğimiz konu, Bay Erbakan'ın sesinin güzel olup olmadığı. Konuşmasını her zaman duyuyoruz; incelik dolu ve kulak okşayıcı... Ama şarkı söylemeyi hiç denediler mi acaba? Arap dünyasının ölen ünlü şarkıcısı Ümmü Gülsüm'ün yeri hâlâ doldurulmadı. Bay Erbakan ses tellerini bir parçacık daha zorlayarak bu güç ama onurlu görevi üstlenir mi ki?

İslâm ülkeleri arasında kendi kendine «Bakanlar düzeyinde» konferanslar düzenlemeye kalkışıp sadece Suudi Arabistan Sanayi Bakanını kandırabilmesinden, onunla da havalardan başka hiçbir konu konuşamamasından daha yararlı sonuçlar verebilecek bir girişim olurdu bu. Müslüman ülkelerle aramızdaki bağları sağlamlaştırmakla kalmayıp bu bağların düğüm noktasına Bay Erbakan'ı oturtabilecek bir girişim.

Bay Erbakan bunun üstünde biraz düşünmezler mi acaba? Belli ki Arapça biliyorlar. Sesleri de fana değil. İyi bir hânende eşliğinde şöyle birkaç gün birkaç gece çalıştılar mıydı bülbül gibi şakımaya başlarlar.

Gazinocular Kralı işin sansasyon yönünü üstüne alır.

Plâklar Almanya'da kaydedilir, burada basılır.

Ortadoğu ülkelerine Bay Erbakan'ın plâklarından çuval çuval satarız.

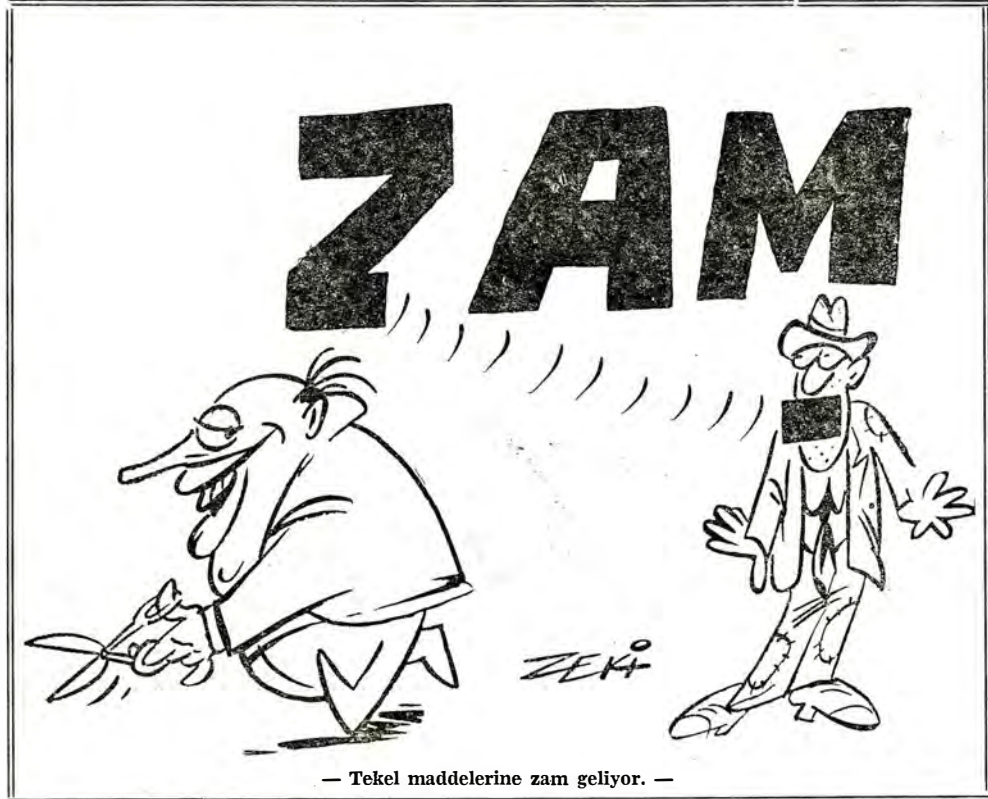
Ülkemize müslüman döviz girer.

Ecevit'ten sonra bir başka sanatçı lidere kavuşmuş oluruz.

Aslına bakarsanız müzik, tüm politikacılarımıza salık vermek istediğimiz bir uğraş türü. Müzik dinlendiricidir, yatıştırıcıdır, sıkıntı gidericidir, iç açıcıdır. Politika atmosferini bundan daha kolay rahatlatıcak bir başka yol düşünülebilir mi?

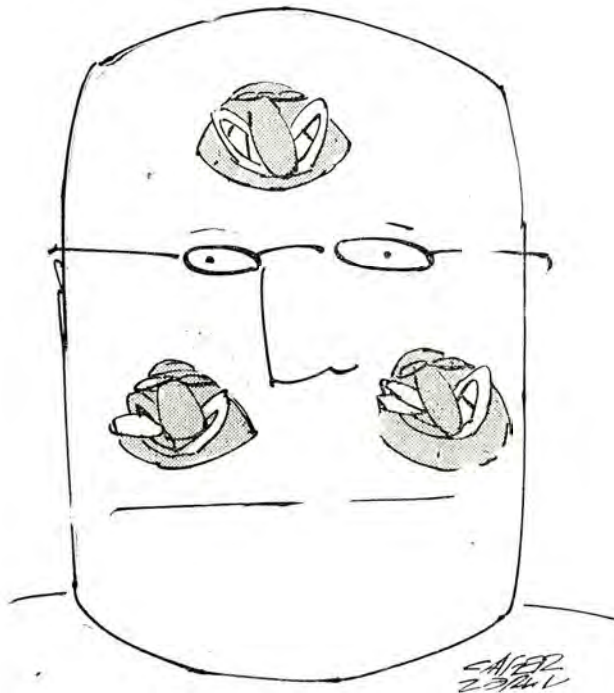
Görüşülen konuya göre türküler, marşlar, gazeller, uzun havalalar, fasıllar, ağıtlar, oyun havalaları ya da köçekçeler çalınip söylenebilir mecliste.

Renkli, sesli, canlı ve heyecanlı bir hava oluşur. Tarafsızlık marafsızlık sorunu da ortadan kalkacak

— Tekel maddelerine zam geliyor. —

Sebze ve meyve hal fiyatından 100'de 300 pahalı satılıyor. — Gazeteler —

Yüzde üçyüz!...

olan televizyona bir genel müdür bile gerekmez o zaman. İki tane kamera atılır meclise sabahtan akşama canlı yayın yapılır. Böylece şarkıcılara türkücülere para ödenmeden hem öğreticilik, hem de eğlendiricilik görevi yerine gelir televizyonun.

İstanbul Festivalinden başka bir de Ankara Festivali düzenleyebiliriz. Oturumlar açık havada yapılır, biletler yüz liradan satılır; tüm parlamenterlerimiz aldıkları aylıklardan çok fazlasını hak etmiş olurlar.

Mobilya Komisyonu, Pişano Komisyonuna dönüştürülür. Öteki komisyonlardan her biri de küçük korolara. İşte o zaman «Yurttan Sesler» tadına vara vara dinleyebiliriz.

Biz Bay Erbakan'ın akıllı bir kişi olduğunu her zaman savunmuşuzdur. Böyle önemli bir konuda başı çekmeleri bu kanımızı büsbütün güçlendiriyor. Sayın Erbakan amatörce başladığı ses çalışmalarını kesinlikle sürdürmeli. Yalnız ulusal değil, uluslararası düzeyde de sürdürmeli. Kaç şarkıcımız bir yabancı dil biliyor? Kaç şarkıcımız bir yabancı dilden şakıyabiliyor.

Yâlelli yelelä...

Ve de fesüphanallah!..

AKBABA

ADAMIN biri zamanında, onu yapar olmaz, bunu yapar olmaz... Elde yok avuçta yok. Yöresindeki tüm kişiler zengin olmuşlar, ama kendisi hiçbir kazmaya sap olamamış... Üstelik hergün de karı dırdırı:

«Şuna bak efendi, adam üç yılın içinde karun oldu.»

«Buna bak efendi, adarı daha dün hiçti, ama şimdi, ahşaları var, usakları var»

Adam bir dayanır bu sözlere, iki dayanır bu sözlere... Ne yapmalı, adam olmalı, beleştin ya şamalı, yörede, sözü dinlenir bir insan olmalı? Kafasını patlatır günlerce... Sonunda bir gece uykudan uyanır, karısını dürtür:

«Karı kalk ben peygamber oldum» der... Kadın, dudak bützer, gülmek için kendini zor tutar:

«Sen mi peygamber oldun? der. Allahın seversen güldürme beni. Sen kim peygamberlik kim?»

O güne değin, çok uysal çok sessiz olan adam, birden kaşlarını yıkar, kahrına:

«Sen istemiyor muydun benim adam olmamı, sen istemiyor muydun, ahşın uşağın olmasını?» diye bağırır.

«İstiyordum ama, sen bu sahte peygamberlikle hiçbir şey yapamazsın. Çünkü sana kimse inanmaz.»

Adam:

«İnanmazlar mı? der... Bana bak, şayet sen bana yardımcı olursan, bu iş başarırım. Ondan sonra gül gibi geçirir gideriz.»

«İyi ama sahte peygamber olduğun anlaşılınca, padişah seni cellata gönderir.»

Adam umursamaz, kahrının sözlerini:

«Aman hanım, der, cellata gidinceye dek yaşayalım da, ondan sonrası boş gelir bana.»

Bu iş batinın da aklına yatar. Ondan sonra adam hiç çıkmaz evinden. Ka-

dın, yöreye, önce komşulardan başlamak üzere, kocasının peygamber olduğunu yaymağa başlar. Yaşadığı şehrin halkı çok saf olduğundan, adamın da çok oturaklı bir adam olduğunu bildiklerinden, yavaş yavaş inanmağa başlarlar bu adama. İlk hediyeler komşulardan gelir. Hergün bir ev sıraya koyuştur, birer tepsi donatır, gönderirler sahte peygambere... Sahte peygamber hayatından memnundur, hiç çalışmamakta, günde üç beş lâf ederek çepsi tepsi baklavalarla, çepsi tps böreklerle konmaktadır... Eh, koskoca bir sahte peygamber olan, kardeşin amcan olur da, sen sıkıntı çeker misin, yavaş yavaş, dostlar, akrabalar, amca diyenler, dayı diyenler, kardeş diyenler, doluşurlar sahte peygamberin yanına yöresine.

Adama saygı çok büyük... Ama baklavalarla, böreklerle saygı daha büyük... Adamın ardında bir yığın akrabası, adam hangi odaya girse ardındalar, sofa-

YALANCININ MUMU

MUZAFFER İZGÜ

ya çıksa ardındalar... Hem de öyle ki, ağzından çıkan söz sanki hikmet.

«Cevizli baklava çok nefis olmuş...»

«Allah Allah, şu sözdeki hikmete bak...»

«Böreğin altı üstünden fazla pişmiş...»

«Allah Allah ne ulu bir adam, şu sözdeki hikmete bak...»

«Bu pilav halis sadeyağla yapılmış...»

Mübarek amcam, bu ne hikmet?

İyi ama, salt böreklerle, baklavayla olmaz ki bu işler... Çok çok daha başka şeyler olmalı... Amca'nın bu denli müridi çokken, müritlerin bir yığını gelip, bir yığını giderken ve de halkın adamın peygamberliğine inandıklarını bilirken... Olmaz elbette, baklava dediğin ne ki, börek dediğin ne ki, yersin olur biter. Madem amca sahte peygamber, omdan çok, daha çok yararlanmalı... Dayı böyle oturaklı bir adam, böyle sözü dinlenir bir adam, böyle yöresi var... Olmaz olmaz... Yayımalı önümlü dayının, amcanın her yöreye... Tâ ki gitsin padişahın kulağına... Padişah efendimiz duysun ülkesinde bir peygamber olduğunu...

Nitekim padişah, en sonunda ülkesinde bir peygamber olduğunu duydu. Ama vezirler, ama sadrazam ama defterdar öyle ballandıra ballandıra anlattılar ki sahte peygamberi padişaha, padişah şaşı kaldı... Nasıl şaşmasın padişah, sahte peygamberin varlığı halk üzerinde padişahın daha çoktu. Vezirler, sadrazamlar koltuklarından korktuklarından, padişaha sahte peygamberi dal-

landıra budaklandıra anlatmışlardı. Çünkü, ardında bunda müriti olan bir adam istedikten sonra, neler yapmazdı ülkenin içinde?... Padişah, elçiler gönderdi bu sahte peygamberin ayağına, atlı arabalar gönderdi... Elçiler yerlere dek eğilerek, sahte peygamberin huzuruna girdiler. Başlarını kaldırmadan:

«Efendimiz, dediler, padişah efendimiz sizi isterler, sarayına buyur ederler...»

Bu çağrıya, en çok kardeşler, yeğenler, dayılar, amcalar sevinçlendiler. Oh, sonunda istedikleri olmuştu... Sahte peygamber saraya girdikten sonra artık, bir elleri altın, bir elleri gümüş kesecek, ayaklarıyla da yakut toplayacaklardı...

Sahte peygamber, büyük bir saltanatla girdi saraya... Padişah onu kapıda karşıladı... Sarayın en güzel odasına buyur etti...

«Herşey emrinizdedir efendim» dedi elçileriyle...

Eh, madem böyle bir buyruk padişahın ağzından çıkar da, amcalar, dayılar, kardeşler, yeğenler dururlar mı, saksaganlar gibi uçuştular saraya. Herbirine sarayın has bahçesine bakan görkemli odalar verildi. Odahıklar verildi... İstedikleri aralarında... Hele hazinecibaşı, her an sahte peygamberin akrabalarının emrinde... Fırsat bu fırsat, açtır hazinecibaşıya hazineyi, istediğin dek para al, sonra bu parayla mal edin, mülk edin, yeni karı edin, bağ al, bahçe al... Bir yandan da ye babam ye... Herbiri, birer tobağa gibi şiştiler, şişlik gibi kanlandılar... Mal mülk, herşey gani... Yalnız arada bir, sahte peygamber olan akrabala-

konuşunca, ağzını aç, hayran hayran bak yüzüne...

«Altının kıymetini sarraf bilir.»

«Allah Allah, ne hikmet ne hikmet.»

«Gülün dikenli olur»

«Allah Allah, ne hikmet ne hikmet»

«Kaç han, kaç hamamum oldu?»

«Var işte bu sözde de bir hikmet»

İyi ama bu böyle devam etmez ki... Padişah bilir peygamberin sahte olduğunu, vezirler, sadrazamlar bilirler peygamberin sahte olduğunu, ve da hi akrabayı taallükâtı bilir peygamberin sahte olduğunu, ama birşey yapamazlar ki... Yığın yığın halk, hergün saraya gelir, sahte peygamberi görmek için kanlı göz yaşları dökerler... En sonunda sahte peygamber şöyle bir çıkar, bir görüntür müritlerine, tamam... Gelsin devrisi günlü bir yığın insan daha...

Ama devletin hazinesi?... Günden güne erir... Dayıların, amcaların, yeğenlerin gözleri doymak bilmez... Bir han iken, bir han daha, bir hamam iken bir hamam daha... Aman, orada da bağımız olsun, aman burada da dağımız olsun. Yerler durmadan, ahırlar durmadan, çalarlar durmadan...

Birgün padişah dayanamaz, vezirlerini, sadrazamlarını yanına toplar...

«Beyler, der, bu adam peygamber olduğunu savlamaktadır. Benim bildiğim peygamberlere vahiy gelir. Soralım bakalım, bu peygamber olduğunu savlamakta olan adama vahiy gelmekte midir, ona Cebirail meleğ tarafından neler denmektedir?»

Karar verilir. Padişah önde, vezirler, sadrazamlar ardında sahte peygamberin odasına varırlar... Padişah sorar:

«Efendi hazretleri, sen peygamber olduğunu savlamaktasın. Peygamberlere vahiy gelir. Sizde de mutlaka vahiy gelmiştir. Acaba bize, size gelen vahiyi söyley misiniz? Cebirail Aleyhisselâm size ne dedi?»

Sahte peygamber, geri nır, göbeğini şişirir, yüzünü sırtır:

«Hiç gelmez olur mu?» der.

Padişah ve yanındakiler, birbirlerinin yüzlerine bakırlar. Padişah:

«Acaba ne dedi size efendimiz Cebirail Aleyhisselâm diye sorar.

Sahte peygamber...

«Ne mi? der...»

«Sen yerini buldun, sakın kıpırdama yerinden,» dedi.

Muzaffer İZGÜ

— Bozukluk mu? Bende yok karşıya bakıver!...

politikacı ve doktor

YAZAN
ÇİZEN:
NİHAZİ
VOLTAS

1 - BU SİZE NEYİ HATIRLATIYOR ?..

2 - KENDİ ÇIKARIMI !..

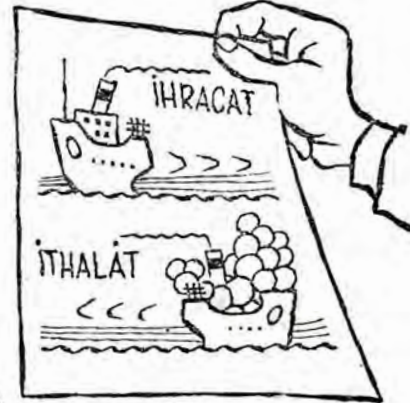
3 - YA BU ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !..

4 - BU ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !..

5 - PEKİ, BU NEYİ HATIRLATIYOR ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !..

6 - YA BU ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !..

7 - PEKİ, BU ?..
- KENDİ ÇIKARIMI !..

8 - İYİ AMA BUNLARIN KENDİ ÇIKARINIZLA NE İLGİSİ VAR ?..

9 - BEN KENDİ ÇIKARIM-DAN BASKA ŞEY DÜŞÜNMEM Kİ...

Her Telden Burhan Esen

KARADENİZ GEZİSİ

GEZİYE mi çıkacak-sınız? Şöyle kafanı-zı dinlendirmek için başınızı alıp uzak diyarlara mı gideceksiniz?

Sıkı tutun ağızlarınızı. Nereye, ne vakit hareket edeceğinizi en az bir zamanların atom sürü kadar gizli kalsın...

Bize böyle öğütleri başkaları vermediğinden başımız derde girdi. Boşboğazlığımızın bedelini çok pahalıya ödedik. Gırgır geçiyoruz sanmayın. Kadınları bilirsiniz, reklâm ajanslarından farkları yoktur. Yaşlarından gayri konularda sır tutamazlar.

Sıcaklar bastırınca şöyle bir Karadeniz gezisi yapalım, dedik. Samsuna kadar uzanalım.

Bizim hatun boşdurur mu? Konu komşu, husum akraba kim çıktıysa karşısına haberi iletti:

— Hediniz hoşca kalın...
— Hayrola ayol, nereye böyle?

— Geziye çıkıyoruz. Karadenize doğru uzanacağız. Amasya, Merzifon, Vezirköprü, Havza Samsun, Bafra, Ünye...
— Çahımlanması kolay tabii... Ötesi umurunda mı?

Kapımızın zili peşpeşe çalmaya başlamıştı.

— Zırrrr...

— Benim ben. Geziye gidiyoruz. Çok sevindik vallahi. Size zahmet olacak ama, şu torbanın içinde elbise var. Bizim oğlan Amasyada asker, Yakında terhis olacak. Geçerken bırakırsanız çok memnun oluruz.

— Zırrrr...

— Buyrun, hoşgeldiniz.

— Dünya cennetine, Karadenize gideceğinizdir.

Araba Merzifonun içinden geçer. Hava üssünde bizim damat var. Biraz üzülm, incir, zeytin tanesi hazırladık. Orada böyle şeyler pek bulunmazmış. Lütfen verin. Postaya atsak geçicek.

— Zırrrr...

— Hoşgeldiniz... Nereledesiniz yahu? Aylardan beri yüzlerinizi gören cennetlik!

— Kusura bakmayın, son günlerde işlerimiz vardı, gelemedik. Arabacı çuvalı nereye indirdiniz?
— Ne çuvalı?

— Karadenize gidiyoruz. Yolunuz Mavza'dan geçecek. Orada akrabalarımız var. Adres çuvalın üzerinde yazılı. Ne zamandır Ege ürünü patates göndermek istiyorduk. Bir türlü nasip olmamıştı. Çuvalı boş göndermezler. Size zahmet dönüştü uğrar, alırsınız.

— Zırrrr...

Artık misafirlerimizin niçin geldikleri belliydi:

— Nereye bırakacağız bu tenekeleri?

— Samsunda 19 Mayıs mahallesi, Mustafa Kemal caddesi numara on. Bizim amca oğlu: «Karadeniz zeytinyağlarını yiyemiyorsunuz. İki tenekedeniz diyemiyordunuz. Postane yolda tenekeler patlar diye ayrıca tahta ambalaj yapmamızı istedi. Bunları verince, zeytinyağlarını boşaltacak, içlerine Trabzon tereyağı koyacaklar. Zahmet olamazsa...»

— Zırrrr...

Bu sefer kocaman bir varil hamal içeriye taşımıştı:

— İçinde akaryakıt mı var?

— Hayır, su...

— Ne suyu bu?

— İçme suyu. Bizim kız Çorunda evli, biliyorsunuz. Telefon telefon üstüne ile de bana yamanlar suyu gönderin, çok özledim diye tutturdu. Kıramadık. Arabanız Çorundan geçerken bırakırsınız. Dönüşte de boş varili almayı unutmayın. Bizim değil, emanettir. Varilde

biraz akıyor. Dibi delik galiba. Kara sakızla tutturduk. Şu kavanozda kara sakız var. Yolda arada bir kontrol edersiniz. Sızma yaparsa hemen karasakız...

Gelen hediyelik kıvrı zıvırla odalardan biri ağzınadek dolmuştu. Bizim ev nakliyat ambarından fark-sız hale gelmişti.

Geri çevirsek olmazdı. Çoğu hisım, akraba, daire arkadaşları, konu komşuydu.

Hareket günü gelmişti. Evdekilere:

— Siz hazırlanın, dedim, ben gidip bir kamyon kiralayayım.

— Açık kasa ile mi gideceğiz?

— Başka çare var mı? Yedi tonluk bir araba bulayım. Eşyalara doldururuz. Şoför mahalline bineriz. Bizim oğlanla, kızda eşyaların üstünde giderler. Akan tenekeler, varil olursa karasakızla gereğini yaparlar.

Bakmadan sağa sola. Destuunur dedik çıktık yola. Tüm konu komşu husum akraba şen ola!...

Burhan ESEN

YANGINDA ÖNCE NEYİ KURTARIRDINIZ?

BERDUŞ HASAN GARİPKUŞ

Telaşlanma beyabi yoktur ocağım, evim
Çıkan dumana bakma söndü gayri alevim,
Cehennemde atsalar ateşi söndürürüz,
Sıcak Temmuz ayını Şubata döndürürüz.

Türkiye'de fert başına yarım ayakkabı düşüyor

— Gazeteler —

«Yarım elma, gönül alma!...»

Tutuşmam üzerime dökseñ bidonla benzin,
Marsıktan farkımız yok, çekil yaumasın genzin!

LEYLÂ GÖZLERİ ELÂ

Ah nerede o yangın? Bekliyorumda
Kaynanam evde iken karaduman yüksemez,
Evden kaçmasın diye kapıları kitler.
Kül haline gelince «yarabbi şükür!» derdim.

Çağırarak gelmezdi hiç aklıma etfaiye,
Cenazesini bulsun kaldırsın Belediye...

HACI AHMET KARABORSACI

Gelemem ben arkadaş böyle soğuk şakaya

Amacın düşün fiyat basarmıyım ton gayer
Bodrum katı şekerle ağzına kadar dolu,
İkinci kattın geçer yağın peynirin yolu.
Üçüncü katta meskün karton sigaraları

Onları bırakıpda söyle nasıl kaçaram?

EMEKLİ HASİP GÖBEKLİ

Her ne varsa içerde yüzüm gibi solmuş,
Bütün eşyalarımın mizahları dolmuş,
Yangın yaptığı işten zarar ile çıkacak,

Etfaiye kurtarsa Belediye yıkacak.
Kurtaracağım tek şey yarı çıkmış canımdır,

Birde aylık aldığım Emekli cüzdanımdır.

Burhan ESEN

«RAKİ ŞİŞESİ ÖNÜNDE KUYRUK OLSAM!»

AKŞAMCILARIN hali duman. İçmeden sarhoş oluyordılar bugünlerde. Nedeni ortada: Piyasada arslan sütü yok!...

Son yıllarda hepimiz yo — yo yerine yok — yokla oynamaktayız. İzmirde rakı kırklara karışmıştır da İstanbulda yüzüne bakan yoktur. Samsun depoların aynı markalı sigara ile dolu olduğunu görürsünüz. Ankara yağsızlıktan kırılırken İzmir'de satılmayarak kokan ithal malı tereyağlar denize dökülür.

Biz bu satırları kaleme alırken, Türkiye haritasının batı bölgesinde rakı kütüğü çekiliyordu. Yazımız dizilirken Ege anasonlu nesneden çıkır keyf hale gelmiş, ayıklık dalgası doğuya doğru kaymıştır. Baskı bitince yok'un nerede karargâh kurduğu bilinmez.

Bayilerde rakı bulamıyan tiryakiler Tekele koşuyorlar:

— Ortadan kalktı rakı, görünmez oldu gözlerimizin aklı... diyorlar.

İlgililerde cevap hazır:

— Elimizde ne varsa, satıcılarda. Onlardan isteyin, bize gelmeyin...

Bayilerde ise rakının kokusu var ama, şişesi ortada yok. Arap ülkelerinden farksız durumda memleket. Bir farkla: Oralarda içki yasak olduğundan rakı yok, bizde yasakda yok, rakı da.

Toprağı bol olsun, Orhan Veli Kanık bugünler: O günlerden görmüş meğer. Bir şiirinde:

— Rakı şişesinde balık olsam! di-yordu. Rahmetli ne rakı şişesinin içine girme sihirbazlığını gösterebilmişti, ne de balık olma olanağını bulabilmişti.

Ömrü yetseydi, şimdi, adı geçen mısramı şöyle değiştirirdi:

— Rakı şişesi önünde kuyruk olsam!

ZÜĞÜRDÜN ÇENESİ

Züğürt bir kez dünyaya doğuştan gelmiş noksan
Beş duyudan mutlaka dördü yoktur, arasan
Göz ister, kulak ister, haydi bir burun taksan
Oysa ne kolu vardır, ne de kalın ensesi,
Biricik organıdır, bay züğürdün çenesi...

Araba markası mı, sor tıkr tıkr saysın
Cruff'un son golünü radyo gibi anlatsın,
Dünyanın karmasına taktik verip oynatsın
Spor Toto dan vurup, geçecek Onasis'i,
Elektronik cihaz, bay züğürdün çenesi...

Monte - Karlo'da kumar kaç çeşittir, o bilir,
Racuel'in, Vırna'nın özel zevkleri nedir,
Birlikte yatmış gibi, der ki, Feri seksidir
Kuvvet macunlarını saymaktır tesellisi,
İktidardan hiç düşmez, bay züğürdün çenesi...

Kim ne maaş alıyor?. Kim ne vurgun vuruyor?...
Sellefyan'ın parası kaç bankada duruyor?...
Kimin karısı kimle, kadeh tokuşturuyor?...
Bas düğmeye de dinle, teyptir züğürdün sesi,
Hem pilli, hem ceryanlı bay züğürdün çenesi...

Politik dehasına zaten yoktur diyecek,
Eğer buyur, deseler, Mecliste gürlenecek...
Bir büyük villa yapıp, Boğaz'ı süsleyecek,
Bebek'teki en güzel arsada var hissesi (!)
Dişsiz, damaksız işler bay züğürdün çenesi...

Düşündünüz mü dostlar, züğürt neden züğürttür?
Sinek kadar şey yese midisini geçirir,
Tutunuz çenenizi, benden size öğüttür,
Deveyi bile yutsa kimsenin çıkmaz sesi,
Ama yakıtsız işler bay züğürdün çenesi...

Fikret YILMAZ

N A M E L E R

DEVİRİNÂME

Odun devrini düşün söyle gözünü açta,
Sonra kereste devri, başlamış idi kaçta?
Hep onlar mazi oldu yeni devri açıldı,
MOBİLYA, SUNTA devri bugün o var revaçta.

ROMANNÂME

Gece gündüz durmadan zorbalar gezer rap rap,
Kurt kuzu belli değil, devrimler oldu harap.
Başkente, İstanbul'da hergün bir genç öller de,
Failleri bulunmaz, ne güne geldik ya rap.

İHTİRASNÂME

İhtiras yoluna ak yüzler karalanıyor,
Bir koltuk yoluna bin oyun sergileniyor.
Eskiden memurluklar, makamlar satılırdı,
Şimdi ise açıkça, mebus kiralaniyor.

TALTİFNÂME

Eğer zamana göre güler ya da ağlarsan,
Görevinde kalırsın, her geleni yağlarsan.
Süphen olmasın mutlak her yıl taltif görürsün,
Belibüküp, baş eyerek ellerini bağlarsan.

DERMANNÂME

Dikkat... er-aş negatif bir kana ihtiyaç var,
Başkentimizde yatan, kanamalı hastaya,
Beşeriyet namına kan vermek isteyenler,
Ne olur baş vursunlar, acele Ankara'ya.

NUTUKNÂME

Bol bol temel atmalar tüm milleti coşturdu,
Yarı aç ve yarı tok, yurttaş epey coşturdu.
Komünizme karşıyız diye nutuk çekenler,
Rus ve Bulgaristan'la kadehler tokuşturdu.

TAVSİYENÂME

«Bu Anayasa ile yurt idare edilmez
Damıstay da ha keza «bu böyle bilinsin.»
Diyene, yasalardan diyoruz vaz geçilmez
Yasalardan yakanan, iktidardan çekilsin.

ERTEKİNNÂME

İşte haykırıyorum millete hile yapan,
Öz babam dahi olsa, hiç düşünmem taşlarım.
Ben Ertekin olsam da haksız bir külâh kapan,
Büllâhi kendimi de taşlar, hattâ haşlarım.

Fuat ERTEKİN

— Topraksız köylü toprak istiyor —

— Bunun içinde toprak yok!...

YAZ bekâriydum. Bu mevâsim-
ilk bekârlığının saltanatını
sürmeyi aklımdan geçirme-
dim. Bir defa, bekârlığa paydos de-
yip evlenmişim. Etme, bulma dün-
yası bu... Benim aklımdan geçen
ya karımın da aklımdan geçerse? Bu
korku ile harama uçur çözmedim.
Aslında, artık uçkur kullanılmadı-
ğından bu deyim de değiştirmek
gerekli. Ne olabilir? «Kilotumun
lastiğini germedim.» denilebilir.

Eşim; kendi yok, Allahu var, çok
hanım, hanımıcık bir kadın. Bir de-
diğimi iki etmez: «Peki hayatım,
olur kocacığım» sözünden gayri lâ-
fını ısıtmış değilim. Ebedi, vicdanını
yık da böyle bir kadınla kavga et...

İnsanın karısı biraz geçimsiz, huy-
suz olmalı. Parasal bunalımlar, iler-
lemekte olan yaş'ın kuvvet ve kud-
retten düşme endişeleri, dairede
müdür'lün zart - zurtları, anlayışsız
eshabı mesalihin kafa tutmaları...
Güya, dairede «Bugün git, yarın
gel...» diye vatandaşın işini savsak-
lıyormuşuz. Devir değişmiş azizim.
Nerede eski günlerin memur salta-
natı? Şimdilerde vatandaş saltanat
sürüyor.

«Bugün git, yarın gel.» demek
Türk Ceza Yasasına göre görevi ih-
mal suçu oluyormuş. Vatandaşın
gözü açılmış, artık kimse o açılmış
gözleri kapatamaz... İş sahibine:
«Beyefendi, bugün gidip yarın gel
menizi rica ediyorum» deyince kav-
ga hazır: «Yaaa, demek işimi yap-
mıyorsun, şimdi Vali bey'e gidiyo-
rum, hemen Cumhuriyet Savcılığına
dilekçe vereceğim. «tehdidi ile va-
tandaş memuru baskı altına alınmış.
Nerede o eski günler?

Hakkâ, bazı iş sahipleri daha da
ileri gidip bu tür davranışın Ana-
yasayı ihlâl eylemi olduğunu iddia
etmektedir. İnsan vali bey'e duru-
mu anlatabilir, Cumhuriyet Savcı-
sına işlerin çokluğun, belgelerin
tetkiki zorunluluğundan bahisle işin
ertesi güne ertelendiği savunmasın-
da bulunulabilir. Ansa, Anayasanın
ihlâlî sözü, insanın tüylerini diken-
leştirmektedir.

Bu tür sıkıntıların öfkesini insan
kimden çıkarmalı? Tabii karsın-
dan... Eve gidince yemeği beğen-
meyecek, ortalgın dağınıklığından
şikâyet edecek, televizyonun sesi-
nin fazla açıldığını ileri sürerek ka-
rına veryansın edeceksin. İnsan an-
cak böyle rahatlayabilir.

Karına bağırma niyetlensem:
«Haklısın hayatım!» diyor. Böyle
davranan bir kadının üstüne git-
mek kötüdür olur. Nihayet biz de
insan evliadınız...

Bendeki şanssızlığa bakın: Kayın-
validem torununu görmeyen, bağrı-
na basmadan sizlere ömür... Acelen
neydi bre kaynanam? Hayatta ol-
saydı; onunla kavga eder, günlük
buhranlarımın doğurduğu dengesiz-
liği giderirdim. Bu nedenle kayna-
nasından şikâyetçi olanların aklına
şaşarım!..

Kaynana ile kavga etmenin kor-
kusuz yönü, sırtını dönüp yatması
tehlikesinin bulunmaması... İster
artını dönsün, ister bağrına sokul-
sun, bana ne? Kocasını ilgilendiren
bir konu...

Yaz bekâriydum dediysem, haya-
tımın ilk ve son yaz bekârlığı oldu.
Bekârlık sultanlığımsı. Boş bir söz...
Sultanların haremî var. Siz harem'i
olmayan bir sultan'duydunuz mu?
Harem'i olmayan sultan'ın sultan-
lığı batsın...

Yaz bekârlığımı oğluma borçlu-
yum. Ne isabetli bir tutturma!...
Oğlum, Temmuz'un ilk haftasında
Dünyaya teşrif ettiler. Bir sıcak,
bir yalın, yaşam değil, Cehennem
stajı... Bebekte bir isilik, cılık ya-
ra, yüreğinin parçaları. Annem to-
rununun bu haline dayanamadı:
«Ben karını ve torunumu alıp yay-
laya çıkacağım;» dedi. Annem, karı-
nın direnmesini kırdı, kaynanalı-
ğını gösterdi ve tuttuğumuz bir
yayla evine göçtüler. Ohhh be,
dünya varmış... İlk gün ve gece iyi.
İkinci akşam eve gittim, ölü tozu
serpilmişcesine bir sessizlik, toz
koku, pislik, cırlayan ağustos bö-
ceğinin şamatası... «Ben böyle yaz
bekârlığının...» diye sövüp saydım,
bildiğiniz gibi değil. Hani, o sövgü-
lerimi bir hayır sahibi banda alsay-
dı şimdi bir eser sahibi olurdu.
Bandı tape eder, «diliğimizde Sövgü-
ler Kılavuzu» adıyla yayınlar, hem
yolumuzu bulur, hem de edebiyat
tarihine geçerdim.

Bir sabah, traşımı olup elimi, yü-

zümü yıkadım, ev'den çıktım. Tuva-
lete gitmek ayıpmışcasına insan sa-
bah uğraşısını sayarken nedense o
bölümü pas geçer. «Akşam, istifra
ettim, rahatladım» diye anlatır da
«Sabah tuvalete gidip bir güzel ra-
hatladım...» demekten çekinir. İn-
san her rahatlamasını, boşalmasını
açıkça anlatıyor da, ayıpmışcasına
tuvalette gittiğini açıklamıyor, tuhaf
işte... Nihayet o da tabii bir olgu...

Akşam, bekârlığın tadını çıkar-
mak için bir bar'a gittim. Bar de-
ğil, yalancı cennet... Ve de yalancı
cehennem... Şeffaf tuvaletli, mini-
nin de minisi, var gibi, yok gibi
etekli güzeller. Seyyar parfümeri
mağazası... Orkestranın hoparlörün-
den yükselen, dağılıp kulaklara
hanger gibi saplanan, beyin'i kemir-
en bir gürültü. Cehennemden be-
ter...

Sabaha karşı eve döndüm, hafam
da iyi mi iyi... Anahtar çıkardım
kapının deliğini ararken içeriden
«Hışırır, hışırır...» diye bir ses.
Korkudan küt küt atan kalbimin se-
si hışırtıyı boğdu dersem inanın.

«Muhakkak içeride hırsız var...»
dedim. Asayiş de iyice bozuldu...
İnanın ödüm koştı. Kalbimde de
bir çarpma hevesi, gümbür de güm-
bür... Kalp değil, sahur davul'u...
Şu saatte hırsızla uğraşacak ne gü-
cüm var, ne de yüreğim...

«İmdat, hırsız var!» diye bağırсам
mahalleliyi başıma toplayacak, rez-
il olacağım. Kendi hırsızını kendin
yakala!..

Numaradan «Yangın var!» ferya-
dına döksem o daha da kötü. İşgü-
zarın bir itfalyeye telefon edecek,
ekip gelecek. Bir de itfalyeyi fuzulî
ışgalden ceza... Asıl ceza yayladan
dönerek eşimden: «Ben yaylada se-
nin hâsretinden uykusuz geceler ge-
çirirken sen eve sabaha karşı dö-
nüyorsun!» diye sitemler, sırtı-
nı dönüp yatması da caba...

Anamın öğrettiği bütün duaları
mımdanıp tarzan filmlerini de a-
nımsayıp edindiğim cesaretle kapı-
yı yavaşça açtım. İçeriden gelen hi-
şirt, kalbimin kabına sığmayan gü-
rültüsü ile orkestra ahengi sağladı.

Hemen antrenin ışığını yakıp ka-
pının dışında köşeye tam siper çö-
meldim: Hırsız, fırlayıp kaçsın...
diye. Korkudan sıkıştım, başkla-
rım çatlayacak, hırsızla karşılaş-
mak korkusu olmasa orada işimi
bitirip rahatlayacağım.

Yahu, bu ne cesaretlî hırsız? Işığ
yaktım, bana mısın demedi soygu-
na, hışırtıya devam... Hırsız kör,
ışığı görmedim desem adama güler-
ler. Tabancalı, bıçaklı, gözde dö-
müş hırsız'ı duydum; ama ne yalan
söylemeli hırsızın körünü? İşıtme-
dim. Hırsız'ın mutfak balkonuna
açılan kapıdan kaçmış olabileceğini
düşünerek, kendi evime hırsız gibi
süzülerek girdim.

Yalanım varsa, tüm günahlarınız
boyunuma, ev'in içi metrekaresine
on kilo yağmur yağmışcasına su
dolu... Durun hele, su litre ile öl-
cülmez mi? Radyo ve televizyonun
yayınladığı hava tahmin raporların-
da metrekaşeye düşen yağmur mik-
tarını neden kilo olarak bildirirler?
Gel de TRT'ye güven...

Ev'in içindeki su çarpıntılı dalga-
lar halinde bir o yana, bir buyana
yayılıyor.

Ayakkabımı çıkardım, çorabımla
birlikte elimi aldım, paçalarımı
çemreleyip salona, mutfaka, tuvale-
te daldım. Termosifon delinmiş, su-
suzluktan kıvranan İstanbulluları
çatlatırcasına fişkırtıyor. Termos-
fonu icadedene de, yapana da kü-
fürü bastım. Bildiğim ve de yeni-
den bulduğum küfürlere ben bile
şaşıtm.

Hayır, tahmininin yanlış, sabaha
dek değil, öğlene kadar çalıştım, ön-
ce süpürge ile suyu defettim, elim-
deki bez'e emdirdiğim suları kova-
ya sıktım, halıları güneşe serdim.
Daha nice kadınca çalışmaları...

Alışmış, kudurmuştan betermiş...
Bana bir küfür alışkanlığı geldi,
kendim bile şaşıtm. Dairede Anaya-
yasal baklar'dan söz açarlara ben
de ağzımı açıyorum: «Ülan bana
bak, Anayasa'ya ben de evet dedim.
«Hayır'da hayır vardır!» sözlerine
kanmadım. Anayasa biraz da benim
eserimdirlî..

İş sahiplerinde bir korku, bir çe-
kinme...

Uzun yıllar önce gazetelerde oku-
muştum: Yargıtay, «Ülan» deyimini
hakaret saymıyormuş. Köy yerinde
babalar, analar çocuklarını «Ülan!»
diye çağırır, evlatları da ana - ba-
balarına «Üla baba, Üla ana!» der-
lermiş. Ana, baba, evlat arasındakî
bu samimi hitap sözleri dilimizde
hakaret anlamı taşımamış...

Bir taraftan küfür alışkanlığı, di-
ğer taraftan «Ülan» sözünün suç
olmaması nedeniyle daireye gelenle-
re basıyorum kalayı... Dairede itl-
barım arttı, çalınmış bir kişi oldum.
Sorumsuz bir kişiyim... İnsan sırtı-
nı day'sına dayasa, daha büyük
day'lar var! Sırtını yasa'ya daya-
mak gibi var mı?...

Şimdi, siz bu yasal durumu öğ-
renip daireye geldiğinizde bana eli-
nizdeki evrakı uzatıp: «Ülan, me-
mur bey, elinden toto kuponunu bı-
rak, bir çizik de evrakıma çek.» de-
meye kalkmayın. Burası kırsal böl-
ge değil, kent. Bozulurum... «Ülan,
bir kent var; yakayım, evrakına ba-
kayım...»,

K. Doğan BÜKE

Yazınız

GAZETECİ sahada antrenman yapmakta olan bir futbolcuya yaklaşıyor.

Gazeteci: Sayın bay futbolcu, kırk kulpuz kazan adına sizinle bir röportaj yapmak istiyorum. Bana ayıracak boş vaktiniz var mı acaba?..

Futbolcu: (Hoplayıp zıplayarak) Hay hay abicim. Buyrun, sorun.

Gazeteci: Adınız nedir?

Futbolcu: Sezal.

rum. Parayı bir kopardım mıydı hem atarım yüzümden maskeyi. Eğlence yerlerinde «Sefakâr» olurum.

Gazeteci: Oysa taraftarlar maça senin güzel oyunlarını görmek için gider... Karda, kışta kilometrelerle yol teper. Umdüğünü bulamazsa tüzülür, boyun bükür.

Futbolcu: E, ne yapalım? Akılsız başın eezasını ayaklar çeker!...

Futbol kurdu, bakalım ne buyurdu

Gazeteci: Sezdığınız nedir?

Futbolcu: Boşver okumayı, kafa yormayı, sağ, solu, futbolcu ol, futbolcu. Futbolcu olduğun zaman da kendini fazla yorma, kurnaz ol. Söz gelişi: Mevsim başında ve ortasında ne kadar güzel oynarsan oyna, transfer ayında iyi oynayamam, diplomatik davranamam mı yersin ayıyı. Bir de şunu unutma: Spor kulüplerinin parası deniz, yemeyen domuz. Bu gibi işlerde kâr etmez ar namus!...

Gazeteci: Yiğit lâkabıyla anılır. Sizin lâkabınız var mı, varsa nedir?..

Futbolcu: Var tabii... Cingöz Recai'dir.

Gazeteci: Nedir acaba bu lâkabınızın gerekçesi?..

Futbolcu: Cin gibiyimdir de ondan. Transfer ayından önce derler toparlarım kendimi, «Müstakâr» olurum. Transfer ayında da «Fedakâr»ımdır. Yani ne yapar, ne eder, yüzbinlere kavuşmanın yolunu bulurum maçta yorulduğum muydu sakatlanma nı maraşı yaparım. Gol kaçırdım mıydı — sanki kabahat onlar mı gibi — ayakakabularıma bakarım. Gerekli gereksiz hakeme itiraz eder, sarı kartla tanışarak taraftarların yüreklilerini ağırlarına getiririm. Gene de uslanmam ve aldırmam, kırmızı kart görmeden maçı bitirmem. Kızarsa şike yapar, maçı satarım. Teşvik piriminin kokusunu du yarsam doping yapar, finiş kal karım. Kısacası yok şampiyonlukmuş, yok küme düşmeymiş ilgilendirmez beni. Ben sadece dümenime bakarım!...

Gazeteci: Anladım!... Peki, var mı? daha başka numaraların, davranışın, tutumun?

Futbolcu: Ooo... Denizde kumbende numara. Attığım zar her düşüş ve dubara. Gece gündüz elimden düşmez içki ve sigara. Kari kız dalgalarıyla da sık sık olurum baştan kara. Tek amacım günümü gün etmektir azizim. Gerisi palavra!...

Ama bu felsefemi idarecilere hiç çıkırmam haa... Maas, pirim zamanı itaatkâr olurum. Uslu uslu boynumu bükür oturu-

ERHAN TIĞLI

Gazeteci: Ama taraftarlar bir öğrenirlerse senin iki yüzünlüğünü. Maçlara gitmez. Stadlardan elini ayağını çeker. O zaman da senin forsun püf diye söner!...

Futbolcu: Yok canım olacak şey değil bu, taraftarlar boğazın-

dan keser de gene maça gider. Çünkü alışmışlar bir kere. Unutma: Alışmış kudurmuştan beter!

Gazeteci: Televizyondaki maç nakilleri ve telespor programı birçok taraftarı kendi saflarına ve kameralarına çeker. Bu durumda kolay dönmez bu teker!...

Futbolcu: (Umursamaz bir tavırla) Kalanlar bize yeter!

Gazeteci: (Alaylı) İyi ama gerçekler anlaşılınca sizleri kim eker, kim biçer?...

Futbolcu: (Gülerek) Boş veer! O zamana kadar dolar kütüpüm. Şimdilik halim afiyet şekeri!

Gazeteci: Konuyu biraz değiştirilem. En sevdiğiniz renk hangisidir?

Futbolcu: Mor. Bayılıyorum binliklerin moruna.

Gazeteci: En sevdiğiniz şarkı, türkü hangisi?..

Futbolcu: (Şarkı söyleyip oynatarak) Kale kaleye bakar

Kaleden kanlar akar
Zengin kulüp dururken
Yoksuluna kim bakar?

Gazeteci: (Gülerek) Seni günahkâr!...

Futbolcu: (Bıyık altından gülererek) Bu devirde günahı münahı kim takar?...

Gazeteci: Ama bu yaptığın «İhtikâr»...

Futbolcu: Hayır... Tatlı kâr!...

Gazeteci: Merak etme. Seyirciler bilinçlenince tatlı kârlarınıza çok kârlar yağar.

Futbolcu: Kıştan sonra gelir hemen bahar!...

Gazeteci: Neyse. Türk futbolu

KADIN — Bir türlü gol bahsine gelmedin mi canım?!...

hakkında ne gibi düşüncelerin var?

Futbolcu: (Elini sallayarak) İçeride, dışı beni yakar.

Gazeteci: Peki, sonu ne olacak bu gidişin?

Futbolcu: Dur bakalım. Hemen umutsuzluğa kapılmayın: Çıkma-

dık canda umut var.

Gazeteci: Sizlerde bu adam sendecilik, çıkarıcılık, gününü gün edicilik, idarecilerde yetkili kişilerde bu sorumsuzluk, savruluk varken sporumuzun daha çok canı çıkar!

Erhan TIĞLI

— Ekmeğin gramağı gene düşürüldü —

— Türkiye'de kuy nesli
tükeniyor —

— Elbet sana yün vermez... Bu şu iki y... lâ değil ki!..

— Hay bana bak! ne demek evlatla ücretinle ben senin
karşın budala

— Haabi bırak uğur böceği aramayı, bak bu böcekler daha tatlı!

— Aradığınız hanım list katta oturuyor ama hâlâ onu ziyaret
etmeyi düşünüyör musunuz?!

Çivileme!

A ADAM VİVET'in apartmanından içeri girerken Lola'nın midesi bulandı. Bu yaşıpışkan kokuyu, günah kokusuna karışan bu uzuz lavanta kokusunu iyi tanıyordu.

Her şey eskisi gibiydi.

Evet, birbirini tutmayan eşyaların sevmesiz bir şekilde döşemen salonunda kötü hatıraları canlanıvermişti. Sefahet uçurumuna baş döndürücü bir hızla bu salonda yuvarlanıyordu.

Madam Vivet, güzel misafirini sahte bir gülümsemeyle karşıladı.

— Görüyorsunuz ya, doğum günü nüzü unuttum; diye Lola gülerken elindeki paketi madama uzattı.

— Oh, ne kadar da nazıksın yavrum! Benim gibi ihtiyar bir kadını hatırlamaya bayıldım doğrusu...

— Dikkat edin, ezilmesin... Pasta sevdiğiniz çileklerden ve kremşantiyen yapılmıştır...

Vivet'in bilekâr klüçük gözleri parladı. Boğazına düşkün, obur bir şışkoydu.

— Gel yavrum, gel şu divana, daha rahat otur. Lola'nın midesini bir kez daha bulandırmıştı.

Vivet'in eşyaları senelerden beri hiç değişmemişti. Zevkizlik ve bağıklık her şeye hakimdi bu günah yuvasında.

— Böyle habersiz gelişimle stiz rahatsız etmiyorum ya? diye terbi-

yeli bir seale sordu Lola.

— Ne münasebet yavrum! Birlikte iki kadeh içeriz, pastanı da yeriz! Getirdiğin pastayı sen mi yaptın?

Bu soru Lola'yı güldürdü. Vivet'in devamlı endişesini bilirdi: zehirlenmekten korkardı. Çünkü bu yaşı yosma, koruduğu (!) kızların güler yüzünlüklerine rağmen kendisinden nefret ettiklerini de biliyordu.

— Elbette ben yaptım. Tarifini Normandiya'dan gelen bir arkadaşımdan aldım. Onu sizinle beraber yemek bana da büyük bir zevk ve recektir.

— Ah, şimdi oldu iştel!

Vivet rahatlamıştı; pastadan Lola da yiyeceğine göre, zehir olamazdı içinde. Mutfağa doğru yürürken:

— Sen kendine bir viski doldur, dedi. Mutfakta biraz ışırm var da...

Bir düşündükten sonra Lola divandan kalkarak büfeye yöneldi. Bardağını yarıya kadar viskiyle doldurdu. Bir yudum içti.

Dalgın dalgın elindeki içkiye baktı, «Bu kusa süreden yararlanabilir, içkisine zehir koyabilirim» diye düşündü. Ama hayır, daha kesin yol da yürüyordu.

Viski satın almayacak kadar hastası Vivet. Büfesinde bulunanların hepsi müşterileri tarafından aediye edilmişti. «Müşteri» düşünceyle birden irkilerle kösedeki divana baktı. İşte orada, hoyrat, kaba fakat mevki sahibi biri tarafından saldırıya uğramıştı.

O zamanlar, adı henüz Lola olmamıştı. Solange olarak gerçek adıyla çağırılırdı. Bankada çalışan ve çok az maaşı olan genç bir kocası vardı. Kendisi de çalısmadığından iki yakaları bir araya gelmiyordu. Sıkıntı içindeydiler.

Bir gün, bir ahabunun zengin ve mevki sahibi yeğeninden bahseden bir arkadaşına dert yandı. Kocasının durumunu anlattı. Acaba, tanıdığı ahabunun güçlü yeğeni onlara yardım edemez miydi? Orneğin, kocasının çalışmakta olduğu bankada henüz biri atanmamış bir şeflik vardı...

— Seni oraya götüreyim, dedi neşeyle arkadaşı. Yaşlıca bir kadındır ama iyilik sever... Yeğeni üzerinde de etkisi fazladır.

Solange teklifi kabul ederek, kocasından habersiz, arkadaşıyla kalk-

mış gitmişti o eve. Madam Vivet'le ilk karşılaşmaları kuşkuyla doldurmuştu için. Kadını hiç sözü tutmamıştı. Ah, keşke içinden gelen sesi dinleseydi...

Otoriter bakışlı, stilü püslü giyinmiş olan bu şişman yaşlı kadının getirdiği çayı içmiş, kurabiyelerini yemişti sesini çıkarmadan.

Arkadaşı şakrak bir dille geliş nedenlerini anlatırken, madam iyi bir mal satın alan alıcı gibi dikkatle kendisini inceliyordu. Çok güzel olduğunu biliyordu Solange. Ucuza, fakat zevkle seçilmiş ince elbise içindeki ahenkli vücudu bir sanat eseri gibiydi.

— Ne iyi ettiniz de bana geldiniz! demişti madam. Çok şanslısınız kıyam. Çünkü yeğenim bu akşam beni görmeğe gelecek. Kocanızın durumunu ona anlatacağım. Bulunduğu bankanın ismini şu kâğıda yazıverin de unutmayayım. İki gün sonra tekrar geldiğinizde, hem yeniden görüşmüş oluruz, hem de size arzulağınız cevabı veririm.

Solange ümit ve sevinç içinde evine dönmüştü. İki gün sonraysa, Madam Vivet'in ziyaretine yalnız başına gitmek zorunda kalmıştı: arkadaşı birden hastalanmıştı. Madam Vivet onu gayet nazik ve içten-

likle karşılamıştı. Verdiği habere, dünyalara bedeldi: yeğeni, kocasını bankada boş bulunan şefliğe tanıdıkları aracılığı ile yerleştiriyordu.

O gün neşeyle çaylarını içerek pastalarını yemişlerdi. Bir hafta sonra da, Solange'nin kocası şef olmuştu. Maaşı artmış, durumları düzeltilmişti. Bu beklenmedik yükseliş, kocasını olduğu kadar çevrelerinde bulunanları da şaşırtmıştı ama, talih bu işte! İnsanın şans her zaman kötü olmazdı ya...

İlk bir haziran günü, elinde güzel hediyeyle Vivet'in kapısını çalmıştı. Oysa, bu güzel hediyeye rağmen kışları çatıktı Vivet'in.

— Hediyene memnun oldum yavrum ama, asıl, teşekkür etmen gereken ben değilim. Hatta yeğenim de değil... Onun bir arkadaşı. Kendisi yarın buraya gelecek, sen de gel ve ona teşekkür et.

Bu sözlerle biraz canı sıkılmakla beraber teklifi kabul etmişti. Buna iyiliğe karşı bir teşekkürden ne çıkardı? Hem sonra, biraz çekiniyordu Vivet'den. Belli kızırdı da gelmiyecek olursa... Nasıl şef olduğunu ya kocasına anlatırsa? Kötlü bir şey yapmamıştı ama kendisinden habersiz davranışına kızmıştı. Kocası, En iyisi, son bir kez daha bu eve gelir, teşekkür eder ve bir daha da uğramazdı.

Ne yazık ki, her şey aksine oldu. Bir daha kurtulamadı bu evden.

Ertesi gün, Madamın tanıştığı kaba tipli, fakat çok sık giyinmiş olan adama bir iki teşekkür kelimesi mırıldandı sıkılganlıkla. Adamın yapışkan bakışları asabını bozuyordu.

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...

— Ooo, çok kolay, diye adam bir kahkaha attı.

Madam içki getirdi.

— Siz içerken ben çarşıya kadar gidip, alışveriş yapacağım. On dakikaya kalmaz gelirim. Ben işimi hep çabuk görürüm...

Odada adamla yalnız kalan Solange bir tuzağa düştüğünü ancak o zaman anlamıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Bağırıp çağırırsa reza olur, kocasının istikbalini mahfederdi.

— Dünyanın en güzel kadınınun şerefine! diye adam bardağını kaldırdı. Siz de içseniz! Neden içmiyorsunuz? Az önce bana teşekkür etmek istediğinizi söylüyordunuz. İşte teşekkürün en güzel şekli, kendinizi ikram edin!

Kapıya doğru dönerek koşmuştu Solange, ama geç kalmıştı. Adam ondan tetik davranarak üstüne atılmıştı. Öylesine güçlüydü ki, kurtulamadı. Şu pis divanın üzerinde en kaba şekilde sahip oldu ona.

— Kilotu, pabucu falan derken bir de bunun kürkünü satmaya kalkarlarsa yandık!

İki saat sonra, Vivet döndüğünde, Solange yapayalnız ve hüngür hüngür ağlıyordu.

Vivet teselli etmişti onu. Susacak olursa hem kendisi, hem de kocası için iyi olurdu. Başka çaresi yoktu zaten. Susmuştu.

Kısa bir süre sonra, Vivet tarafından yeniden çağırılmıştı. Kocasının bulunduğu bankada bir direktörlük açılmıştı. «O adam» kocasını müdür yapacaktı ama, yeniden buluşmaları şarttı. Gelmeyecek olursa, kocasını müdür yapmıyacağı gibi, eski işinden de atıracak vede herşeyi açıklıyacaktı.

Dehşet içinde kalan Salonge yeniden çalışmıştı Madam Vivet'in kapağını. Kocasını müdür olmuş ama o uğurundan yuvarlanmıştı artık.

Kısa bir süre sonra bir gün, kocası boşanmak istediğini, her şeyi öğrendiğini söylemişti. Bir celsede de boşanmışlardı. Yapayalnız kalışını hemen öğrenmişti Vivet. Onu evine çekmesi de güç olmamıştı tabii.

Dört senedenberki, Lola adı altında özel bir apartmanda Madam Vivet'in hesabına kiralık kadın olarak çalışıyordu. Yalnız değildi bu işte. Kendisi gibi sekiz zavalı genç kadın daha vardı. Aynı dairelerde, büyük bir lüks içinde yaşıyorlardı ama bankada beş kuruşları bile yoktu. Her şeyi Vivet idare ediyor, onlara güç sağlayacak olan en küçük bir fırsat bile vermiyordu ellerine. Yaşantıları bir gösterişti sadece. Sürekli olarak Madamın tehdidi altında idiler.

Kısa bir süre sonra da, bu genç kadınlara mecbul bir yere doğru yola çıktıklarını fark etmişti Solange. Madam Vivet para için her şeyi yapan insanlardandı. Hiç bir acıma ve utanma duygusu duymadan, onları esir gibi çalıştırdıktan sonra, güzellikleri solmaya yüz tutmuş olanları Beyaz Kadın ticareti yapanlara satıyor, onları Arap ülkelerine gönderiyordu.

..... Vivet'in odaya girişiyle acı anılarından sıyrıldı. Ağzında bir şeyler çiğniyordu Madam. Umursamaz bir tonla:

— Küçük bir yolculuğa ne dersin, ha? diye sordu. Bir seyahatin, bir değişikliğin sana iyi geleceğine eminim...

«İşte, benim sıram da gelmiş, demek yıpranmağa yüz tutmuşum» diye içinden geçirdi Lola.

— Nereye?

— Afrikada güzel bir gece kulübü işleten bir dostum var. Geçen gün aldığım bir mektubunda senin tipinde bir kız aradığını yazıyordu. Bir kaç ay içinde sadece... Hem orada kazandığın paraları kendi hesabına bankaya da yatırabilirim...

Lola gülmüyerek ona baktı. Getirdiği pastayı kutusundan çıkarmış, masa üzerine koymuştu. Sonra iki tabak getirdi, kocaman kocaman dilimlerle keserek pastayla doldurdu tabakları. Lola kendisine uzatılan tabağı aldı, çatağını batırdı pastaya ve yemeğe başladı.

— Oh, eline sağlık çok güzel yapmışım, nefis!

Madam da kendi pastasını atıştırmaya başladı. Ağzı dolu dolu:

— Nefis te sözümlü, dedi, harika... harika... Bu pastayı nasıl yaptın bana öğretsene. Bende çilekli pasta yaparım ama bunun kadar güzelini hiç bir zaman yapamadım. Çok hoş bir koku var bunda...

Tabaklarındaki pastaları iştahla

veyerek bitirdiler.

— Bir parça daha ister misin? diye Vivet sordu

— Hayır istemem, teşekkür ederim. Pastayı size getirdim. Hem beni şişmanlatır.

— Hakhsın yavrum. Bana gelince, artık güzel bir vücuda ihtiyacım yok nasıl olsa,

— Siz hiç bir zaman çok şişman olmadunuz... Sadece biraz tombulsunuz. Keyfinize bakın.

Kutudaki pasta sona erince, Vivet ağzını kâğıt peçete ile silip:

— Şimdi söyle bakalım bunu nasıl yaptın, dedi. Söylemezsem gece uykum kaçır... Özel olarak ne koydun içine? Bir türlü anıyamadım...

Lola acı acı güldü:

— Çok basit bir şey, dedi, ARSENİK... Sadece ARSENİK. Bir anda yerinden fırlayan Madam:

— Alay etme! diye bağırды. Bilirsin, böyle şakalardan hoşlanmam. Lola tatlı bir tebessümle:

— Alay etmiyorum, dedi. Bana sürdürmek zorunda bıraktığın hayattan bıktım. Sonunda Afrika'ya, yada Kuzey Amerika'ya göndereceğini de biliyordum. Bu günkü sözlerini işitince de, tam vaktinde hareket ettiğimi anıyarak sevindim. Ama bu kezki yolculuğa seninle beraber çıkıyoruz. Nasıl, memnun oldummu? Hiç dönülmiyecek olan bu yolculuktan memnun olmadın mı yoksa?

— Olamaz... Olamaz böyle şey...

— Oh, oldu bile!

Berrak bir kahkaha yükseldi Lola'nın güzel dudaklarından. İlk defa olarak içten bir şekilde gülmüyordu. uzun süredenberi böyle gülmemişti. Kendini kurtulmuş hissediyordu. Bardağına biraz daha viski koyduktan sonra:

— Yaş gününüz kutlu olsun Madam Vivet dedi.

Bill Blödy'den Çeviren:

Süheylâ AYKUT

13

ÜFLEMENK YETMEZ

Adam PTT ye girdi, gişeye gelerek bir pul istedi. Sonra gelerek:

- Bu pul yapışmıyor, dedi.
- Memur «İslattınız mı?» di-ye sordu.
- Hayır üfledim... deyince memur dayanamayıp:
- Üflemek yetmez, dedi. Üç kulhuvallahı ile birde elham o-kuyacaksın ki yapışsın:

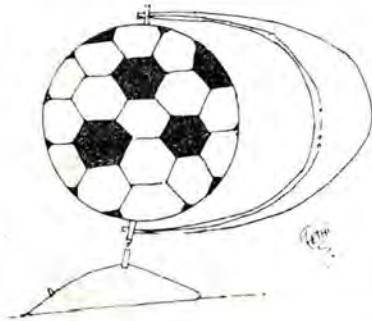
BETERİ

İki arkadaş hırçın kadınlardan şikâyet ediyorlardı. İçlerinden biri:

- Yine biz şanssız, dedi. Tanıdığım sağır ve dilsiz bir çift her gece kavgaya ederler... Kadın ona parmak işaretleriyle türlü hakaretler eder, tam kocası cevap vereceği zaman elektriği söndürürlerdi!..

İlhan İŞÖZEN

Numune Hastanesi karşısı
Güzel Evler Ap. A/Blok No. 9
SİVAS

Yazısız

(Fethi DEVELİOĞLU/İSTANBUL)

AVCI PALAVRASI

Hiç bir şey bulamadan saatlerce dola an iki avcıdan biri sonunda bir karga vurur. Yere düşen kuşu kanadından havaya kaldırıp arkadaşına övünür.

- Hey anam hey... Bildircına bak, bildircına!..
- Ağır ol bakalım arkadaş,

İÇİYORMUŞ

Her gece içip içip eve sarhoş gelen kocasına karısı çatı.

- Nedir sen her gece böyle eve içip içip geliyorsun bunu bayağı huy ettin dedi..

Erkek bunun üzerine karısına:

- Ne yapayım karıcığım dedi. Sana zahmet olmasın diye bunu yapıyorum. Çünkü senden ne zaman su istedimse evde bana bir bardak soğutulmamış ha-mam gibi sıcak suyu başıma ka-ka söylene söylene getiriyorsun. Ben de bunun için dışarda içiyorum. Öyle geliyorum ama ha-mam suyu yerine imam suyu içiyorum ne fark ederki!..

B. İŞİK

Ekin Sokak No. 54/4
Yeşilyurt/İSTANBUL

ARZI HAL

Efendim bendeniz:

Tertemiz,

Donsuz, gömleksiz,

Arkası yamalı,

Diplomalı

Evrak hamalı,

Hacettepeli;

Ağızlarından tıpalı

Bir avrat ve iki sıpalı,

Ardı açık, önü kapalı

Taban kat sakınlarından,

İsteyince ölüp dirilebilen,

Filân dereceli,

Fişmekân kademeli,

Yandan ödemeli,

Önden: «Bilmem ne demeli!».

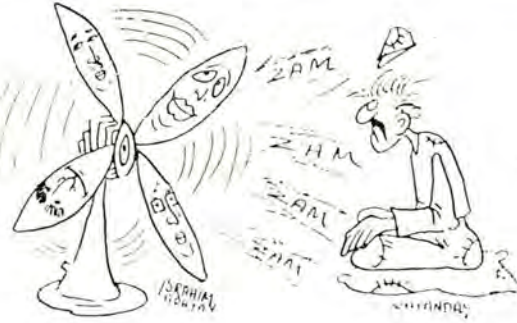
Gözü tavana dikilekalmış btiyım.

Dilekçeme tez cevap beklerim...

Cevat BAYYİĞİT

Yakacak Blokları, No. 26 — A. 9

Yenimahalle/ANKARA

Yazısız

(İbrahim APATAY/ANKARA)

S A Ç

- Biri ötekini:
- Niçin saç uzatıyorsun?
- Kafayı üşütmemek için.

Kemal POLAT

Alaybey Mah. Güzelce Sokak
Erden Apt. Kat: 3

GAZİANTEP

BİR ŞEYLER

Tam başladı film
Herkes de ayrı bir heyecan
Jön kadını öpüyor soyuyor
Velhasıl demek istemiş
Adam kadın tam tekmiil doyuyor
Birden kesilir film
İşhklar küfürler sırayla
Makiniste bir şeyler oluyor...
Bedri APPAK

P.K. 90 — Ödemiş/İZMİR

— İşsizlik her gün artıyor —

Hilmi KAYMAK

TABLO

İki deli, istasyona yakın bir kahvede oturmuş çay içiyorlardı. Bir müddet birbirleriyle münakaşa ettiler. Vakit bir hayli ilerledi. Sonra eve döndüler. Delinin birincisi, evin kapısından içeri girer girmez, masanın üzerinde duran tabloyu gördü. Üç çıplak kadının gölde yıkandığını canlandıran bu tabloyu asmak için duvarda çivi aradı. Bulamayınca da balkona çıkıp, sandalyenin altındaki çekici aldı, çivi kutusundan da bir çivi çıkardı. Ters olarak tuttuğu çiviye duvara çakmaya uğraşırken, bunu şaşkınlıkla seyreden ikinci deli, artık daha fazla dayanamayıp, oturduğu yerden kalktı:

- Yahü sen ne aptal şeysin, dedi. Görmüyor musun o karşı duvarın çivisi.

Hüseyin Ayni DEDE

P. K. 511 Karaköy/İSTANBUL

YA ODUNLARIM!

Taşradan cizre ilçesine odun getiren köylü vatandaşlar bir köy öğretmeni tesadüf eder elindeki yüklerle köylüye:

- Benim yüklerimi şehire ka-ça götürürsün ve bu merkep yükünü kaç satarısın! Köylü:

- Yükümü 40 liraya satarım ve yükünüde 40 liraya götürürüm..

Der. Bunun üzerine öğretmen:

- Al sana 100 lira beni götür, der.

- Köylü ne dese beğenirsiniz..
- «Peki ya benim odunlar ne olacak?»

Ve öğretmeni almadan şehre gelir.

Hüsamettin BİLGE

Sümerbank Cizre Mağazası
Cizre/MARDİN

Yazısız

(Refik TİNEŞ/ANKARA)

ZOMBA

İlk okul 3. sınıftaydık. Birgün öğretmen Vahit ismindeki arkadaşımıza: «oğlum müdür odasında zimba var, çabuk getir Arkadaşımız gitti, bir süre sonra yanında şişman bir çocukla sınıfa girdi.

- Öğretmenimiz hayretle sor-du;
- «Evlâdım ben senden neyi getirmeni istemişim?

Arkadaşımız cevap verdi:

- İşte istediğimizi getirdim öğretmenim.

Öğretmenimiz çok sinirlendi ve arkadaşımıza iki tokat patlattı.

Sınıftan birkişi ayağa kalkarak durumu açıkladı:

- Öğretmenim! O arkada n lakabı zombadır!

Deyince, sınıf kendisini tutamayıp kahkahayı bastı ama öğretmenimiz şaşkın şaşkın, gül-en çocuklara bakıyordu.

Bekir TIRYAKI

Aydınaba Mah. Şoför Geçidi

Na: 11/GAZİANTEP

BAŞ YERİNE AYAK

Orta okul son sınıftaydık. Yatılı okullara giri koşulları gelmişti.

Coğrafya dersinde İlhan parmak kaldırdı:

- Hocam benim evrak ta-mam, aceba başka ne yapayım?

Öğretmenimiz:

- Senin işin bitmiş! Hemen idareye baş vur.

Deyince İlhan:

- Hocam, dedi, geçen gün başım kapıya çakıldı, ağrıyor; acaba ayak vursam kusuru var-mı?

Mehmet HAMEŞ

Hassa Lisesi 5 Ed. B. No: 109

HASSA/HATAY

TURİSTLER

Uyduran ve Çizen
Aydem Aliustaoglu

Çikletçi misafirlerinin yanı sıra döviz getiren turistlerin karınlarını doyurduktan sonra onları şehri gezdirmeye çıkardı. Bu gezide asrın en büyük aşkı doğacaktı. Bakalım sonu ne olacaktı.

NEDEN SAŞIYORSUNUZ ÖYLE BİZİM ÜLKEDE OTOMOBİLLER KALDIRILMADA YAYALAR İSE CADDEDE YÜRÜRLER

TRE JOLİ ÇİKLETÇİ CE TON ERKEK

ANRAT MADA- MASİ PAS YE- RİCEK BANA GALİBA?

Çikletçi için hafif tertip işler açılmaya başladı.

Biraz sonra bizimkiler 72,5 millet kafeteryasına geldiler.

VAR SURAYA HABİYYE ETMEK

SİZİ BİR MOSYÖ ÇAĞIRIYOR MOSYÖ BABA FİNGO!

BENİ Mİ?

BU İŞ DE OLDU!

Çikletçi bir dümen hazırladı.

YÜRÜ GİDİYORUZ MA DAM FİNGİR! BABA FİNGO GELMEDEN UZAKLAŞALIM!

VAR SİZ NÜ- MARA YAPMAK BİZ VAR AŞK!

OUI YES!

SE TON EKSTRA ERKEK

YES MA- DAM YES SSS!

ÇİKLETÇİ FİNGİR DEKİ ELENSE VE KURT KAFANI İLE KÜNDENE BETİRDİ.

VAR SENİ GÖTÜRMEK FRANSIYA!

NO! OLMUZ VAR BURDA BEN SÜRÜNMEK

SİZ AZ GELİŞMİŞ ÜLKE BİZ ÇOK ZENGİN

BİZ DE DE VAR GELİŞMİŞ ALET.

Tongaya basan Baba Fingo hissimla arkadaşını arıyordu

İNTİKAMIM KORKUNC OLACAK

EKSÜZE MUA MOSYÖ! DİŞİ KAMARADIMI Bİ YAVŞAK ELİMDEN ALDI!

ADI NE?

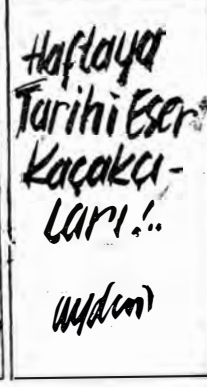
VAR GEVİŞ GETİRMEK SATMAK (yani çikletçi demek istiyor)

Yeni aşkın en son durumu gördüğünüz gibiydi

AMUR MON AMİ!

HE YA AMURR!

Haftaya Tarihi Eser Kaçakçı- ları!..

Uydem

YOZYÜREK yolda bir çivi buldu. Yepyeni bir çiviymiş. Paslı falan değildi. Yolu kenarına oturup düşünmeye başladı. Çivi bir başlangıcın simgesiydi. Çivi, tahta, çimento, cam, tuğla ve kiremit bir araya geldiklerinde içinde oturulacak bir yuva oluşturlardı. Bu yuvada mutlu çiftler oturabilir, sevimli çocuklar yetiştirebilirlerdi. Bu çocuklar büyük adamlar olabilir, dünyaya barış getirebilirlerdi. Aç, açık, mutsuz kimse kalmayınca dek çalışabilirler, sorunları tümünden çözerler, yeryüzünü cennet yaparlardı.

Ev kurabilmek için bir arsa gerekli olduğunu hatırlattı. Yozyürek'e kafasındaki ses. Sonra ev yapabilmek için çok para gerektiğini, çimentonun karaborsada olduğunu, öteki yapı malzemelerinin de durmadan pahalalandığını, çocuk büyütmenin kolay olmadığını, binbir zorlukla büyütülen bir çocuğun da sonunun ne olacağını bu ortamda kestirilemeyeceğini...

Bir tek çivi bir halta yaramazdı. İster eski, ister yeni olsun.

Yozyürek çiviye duvar dibinde yatan kaşınıtlı bir köpeğe fırlattı.

Az ötede, köşe başında iki adam kavgaya ediyorlardı. Elinde olmadan kulak misafiri oldu adamımız. Sonra istemeden kavgacılara biraz yaklaşıp daha iyi kulak misafiri oldu.

«Pis herif!» diye kafa tutuyordu biri. «Seni aklı başında bir insan sanmıştım. Beni yerin dibine soktün. Onurumu ayaklar altına aldın. İki seçeneğim kaldı şimdi: İntihar etmek, ya da senin canını alıp öyle intihar etmek.»

«Yapma,» dedi öteki. «Söylediklerin aklısızca. Hele ikinci dediğin bütünlüğün aklısızca. Çok istiyorsan sadece kendini öldür, sana engel olacak değilim.»

Öfkeli adamın yüzü bütünlüğün kıvardı. Boyun damarları iyice şişti. Ne diyeceğini bilemeden durdu bir süre. Sonra kuyruğu çekilmiş bir kaplan gibi atıldı, öbür adamın gırtlığına sarıldı.

Kenarda dikilip «Yapmasana,» diye karıştı Yozyürek. «Adamcağızın bir yerini inciteceksin.» Sonra, görevini yapmış kişilere özgü bir rahatlıkla kavgayı izleyip tadını çıkarmaya koyuldu.

Gırtlığı sıkılan adam, gırtlığını süken adama gerçekten kötü bir şey yapmış olmalıydı. Haksız olduğu apaçık ortadaydı. Kendini savunmuyordu bile. Yozyürek'inkine benzer bir kayıtsızlıkla kendi boğuşunu izliyordu. Yozyürek elinde olmadan hayranlık duydu adama ve yardım etmeye karar verdi. Gidip öfkeli adamın boynunu koluyla boyunduruk gibi sardı. Soluğu kesilince, sıktığı

Yozyürek'in Yeni Serüvenleri

SULHI DÖLEK

Yozyürek ve babalar

gırtlığı bıraktı öfkeli adam.

«İşinize karışmış olmayayım ama, neler döndüğünü bana da anlatır mısınız? Belki bir yardımım dokunur.»

«Hastır!» dedi kızgın adam, boynunu oğuşturarak.

«Doğru,» dedi öbürü. «Hastır!» O da boynunu oğuşturuyordu.

Kızgın adam yine kurbanının üstüne atıldı. Bu kez boğuşmaya Yozyürek de katıldı. Kavgacıları ayırmaya çalışıyor, beceremeyince ikisine de vuruyordu.

Yoldan geçen bir yaşlı kadın yaygarayı bastı. «Yetişin ey ahal! Güpegündüz birbirlerini öldürüyorlar. Bu memlekette kanun yok mu?»

Üçü birden didişmeyi bir an için bırakıp yaşlı kadına şaşırarak «Hastır!» çektiler. Kadıncağzı kıpırdamıyordu, başörtüsünü düzelterek uzaklaştı.

Sonunda iki kavgacıyı yatıştırıp üstlerine tüm ağırlığıyla oturmayı becerdi Yozyürek.

«Şimdi söyleyin bakalım, nedir derdiniz?»

«Ben iş gezisine çıkarken bu rezil herife kızımı emanet etmiştim,» dedi kavgacılarından kızgın olanı.

«Evet, etmişti,» dedi öbürü. «Şimdi de teşekkür edeceğim yerde...»

«Kızımı nasıl buldum döndüğümde, biliyor musun?»

«Nasıl buldum?» diye sordu Yozyürek.

«Sağlığı falan yerindeydi. Yüzü güllüyordu. Ama gebeydi!»

«Gebe miydi?»

«Evet, gebeydi. Sen kızını en yakın arkadaşına, evli - barklı, yaşlı

başlı bir adama bıraksan, döndüğünde de gebe bulsan ne yapardın?»

«Benim kıyam yok,» dedi Yozyürek. «Onun için bilemeyeceğim.»

«Benim kıyam var. Bu gördüğün mendebura bıraktım. Döndüğümde gebe buldum. Onun için, ne yapacağımı çok iyi biliyorum.»

«Bu herifin emekçinin yaşında bir kız var mı?»

«Hayır, yok. Olsaydı işler biraz kolaylaşırdı. Sadece benim kızımın yaşında bir oğlu var.»

«İşin zor,» dedi Yozyürek. «Kızın kimden gebe kaldığı belli mi?»

«Ben de buna akıl erdiremiyorum,» dedi emanete gerektikince gözkulak olamamış adam. «Kim olabilir, bir türlü anlayamıyorum.»

«Babası burada yokken çok gezip tozdu mu kız?»

«Ne gezer... Köşebaşındaki bakakala gitmek için bile benden izin alıyordu.»

«Belki bakkal becermiştir,» dedi Yozyürek.

«Saçma! Bakkal seksen yaşında.»

«Seksan meksen, hiç belli olmaz.»

«Bakkal kadın üstelik.»

«Bunu önceden söyleseydin ya!»

«Adamın üstünde biri otururken doğru düşünmesi beklenemez.»

Yozyürek kızın babasına döndü. «Belki de bu herif kendisi gebe bırakmıştır senin kızını.»

«Keşke bu doğru olsaydı,» dedi görevini aksatmış olan adam. «Ne yazık ki benim o taraklarda bezim kalmadı.»

«Doğrudur,» dedi kızın babası. «Parmağını bile zor kaldırır o.»

«Nereden biliyorsun?»

«Karısı söyledi.»

Bu kez suçlu adam öfkeyle debelenmeye başladı. «Ulan benim karım böyle bir şeyi nasıl söyler sana? Nerede söyledi?»

«Konuyu dağıtma,» dedi kızın babası. «Kızımı kim gebe bıraktı?»

«Ben doktor değilim.»

«Bir dakika, bir dakika,» diye onları yatıştırdı Yozyürek. Olay kafasında aydınlanır gibi oluyordu. «Biraz önce bu adamın senin kızın yaşında bir oğlu olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Nerede şimdi bu oğlan?»

«Nerede olacak, evdedir,» dedi oğlanın babası. «Sabahtan akşama dek tembel tembel oturur. Bilseniz bu hayırsızdan neler çektiğimi...»

«Yani,» dedi Yozyürek, «bu adamcağzı gezideyken ateşle barut hep yanyana mıydı?»

«Öyle sayılır.»

«Kızın yattığı oda oğlanın yattığı odaya yakın mıydı?»

«Öyle sayılır.»

«Ne demek öyle sayılır?»

«Doğrusunu istersen benim oğlanla bunun kız aynı odada yatıyorlardı. Bizim ev pek büyük değildi.»

Kızın babası kudurdu. «Alçak namussuz! Bu senin yaptığın olacak iş mi?»

«Bu senin yaptığın olacak iş mi?» diye soruyu tekrarladı Yozyürek.

«Neden olmasın?» dedi oğlanın babası. «Yataklarının arasında bir paravan vardı.»

«Baksana,» dedi Yozyürek. «İki yatağın arasında bir paravan varmış.»

«Paravan varmış! Ya oğlan paravanın çevresinden dolaşıp kızın yatağına girdiyse?»

«Doğru ya,» dedi Yozyürek. «Ya oğlan böyle yapıyorsa?»

Oğlanın babası elini alına vurdu. «Bakin bu benim aklıma gelmemişti. Evet, mutlaka böyle olmuştur. Bizim hayta paravanın çevresinden dolaşmıştır.»

«Gördünüz mü?» dedi adamları bırakan Yozyürek. «Sorun çözüldü. Verdi birden. Bir daha anlayıp dinlemeden birbirinizi kırmayın. Hadi, şimdi el sıkışıp barışın bakalım.»

Kızın babası elini uzattı ama, kafası iyice karışmış gibi bir görüntü şü vardı.

Sulhi DÖLEK

Yozyürek'ten Yozlamalar:

«Bazıları öküzlük altında buzağı aramak merakındadırlar. Oysa basit düşünmek çoğu zaman karışık düşülmekten daha yararlıdır.»

— A.P. de Demirel'e yeni rakipler çıktı —

«Ağır ağır ineceksin bu merdivenlerden!»...

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi

No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

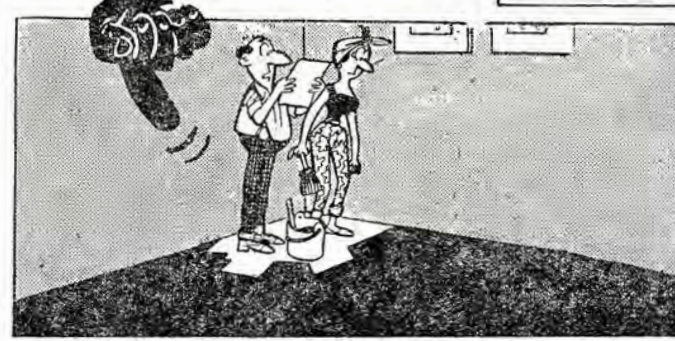
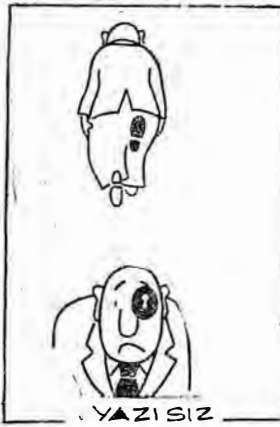
Fiyatı : 250 kuruş,

Dünya Karikatürleri

Ah Biz insanlar!

-ŞİMDİ NE YAPACAĞIMIZI YAZMIYOR!

MİLLETLER GÜLÜYOR...

— Önemli bir şey yok karıcığım... Ufak bir iş kazasıydı sadece...

— «Mikroskopik araştırma» dediğin bu mu?...

AKSİ KADIN

Jules'in karısı hiç memnun olamazdı. Kocası ne yapsa, ne söylese kötüye yorardı. Bir gün iki kravat hediye etti karısı. Biri kahverengi, biri lacivert. Hediyelere çok teşekkür eden Jules ilkin kahverengi kravatı taktı, karısı:

— Laciverti beğenmedimmi yoksa? diye sordu.

Derhal onu çıkararak lacivert kravatı taktı Jules. Bu kez, karısı:

— Kahverengiye zaten beğenmediğini, numara yaptığını anlamıştım, diye homurdandı.

SAYAÇ

Trafik polisi, kontrol için bir otomobili durdurduğunda, hayretle:

— Sayacınız yok sizin, dedi. Fakat, kaçınıcı viteste gittiğinizi nasıl anlıyorsunuz?

Şoför cevap verdi:
— Basit bir şekilde, 30 km. gittiğimde ön lâmbalar titriyor, 50 km. ile gittiğimde kapılar titriyor, 50 nin üstüne çıktığında ise kendim titremeğe başlayınca anlıyorum.

Yazısız

Kızılderili kadın!..

Amerikan - Kızılderili savaşları sırasında küçük kasaba istasyonuna trenlen bir kadın iner. Bir kaç saat sonra başka bir trenle yola devam edecektir. Ama çok uykusuzdur. Kasabadaki tek otele gider. Otelci:

— Dört yataklı tek oda var, oradada bir yatak boş, diğer üçü kızıl derililerle dolu.

— Zarar yok, der kadın, yalnız gün doğmadan beni uyandırın, trense yetişeceğim.

Kadın odaya ve yatağına girer, derhal uyur. Kızıl derililer bakarlardı odalarında bir soluk yüz var, çok kızarlardı. Ama o bir kadın olduğu için öldürmeyip ellerini ve yüzünü kırmızıya boyarlardı. Böylece, onu kendilerine benzettikten sonra uyurlardı.

Otelci kadını gün doğmadan uyandırır. Kadın uykusu sersemliği ile trenle zor yetişir. Az sonra gün ışıır. Biletçi: «Bana bak sana sen, der, yanlış yere oturmuşsun, kızıl derililere ait vagon arkadaş.» Kadının itirazları karşısında cebinden aynasını çıkararak ona uzatır: «Bana inanmıyorsan bak kendine ne olduğunu gör» der. Kadın aynadaki aksini görünce bosulurak:

— Hay sersem otelci, diye söylenir, yanlış müşteriler uyandırılmış!..

Yazısız

PRATİK SATICI

Bir seyyar satıcı elektrikli traş bıçakları satıyordu. Yoldan serseriyanı geçmekte olan birini durdurarak:

— Hey arkadaş, dedi, iyi bir iş yapmak isterseniz elektrikli traş makinemden satın alınız, çok memnun kalacaksınız. Çünkü...

Adam bağırdı:

— Beni rahat bırak, Ben zaten hayattan bıkmışım. Her şey aksine gidiyor benim için!...

Seyyar satıcı bu sefer cebinden bir kutu çıkardı.

İntihar etmek için mükemmel arsenikim de var!...

ERGİNLİK ÇAĞI

Bir çocuk uzmanı, ailelere anlatıyordu:

— Çocuğun erginlik çağına erdiğini şu şekilde anlayabilirsiniz, çocuk televizyon seyrederken, kovboyun atından çok kız arkadaşını okşadığını görmeyi seviyorsa, o çocuk erginlik çağına ermiş demektir.

— Ne yani, siz mercimeği firma vereceksiniz diye biz çayımızı içmeyelim mi?...

YEMEK LİSTESİ

Kadın çok kışkançtı. Bir gün kocasıle sokakta giderlerken güzel bir kız geçti yanlarından. Adam ona bakınca, kadın dayanamıyarak çıktı:

— Evli olduğumu unutuyorsun galiba. Kıza yiyecek gibi baktın..

Erkek cevap verdi:

— Ne çıkar bundan, İnsan perhizde olabilir ama, bu onun yemek listesine bakmasına mani değildirki!..

DELİLER

Alexandre Dumas yeni aldığı usaktan hiç memnun değildi. Üç silâhsörün yazarının en sonunda siniri bozuldu ve:

— İkisinden biri, ya sen delisin, yada ben, dedi.

Uşak başını eğerek cevap verdi:

— Aman efendim, sizin gibi ünlü bir yazar deli bir uşağı hizmetinde bulunduracak değil ya!...

EN GÜZEL YERİ

Bir barda, bir müşteri garsona bardakla içki getiriyor, içkiyi yere döktükten sonra bardağı çatur çatur yiyor ve yerinden kalkarak gidiyor. Diğer müşteri onu görünce hayretle garsona:

— Ne kadarda garip! dedi.

Garson cevap verdi:

— Hiçte değil, Parasını ödediği halde, bakın bardağın en güzel kısmı olan dibini yememiş!..

İNATÇI TAVUKLAR

Madam, köylünün birinden bir düzine yumurta almıştı. Ama akşam onları omlet yapmak için kırıdığında hepsinin boş olduğunu gördü. Ertesi gün köylüye giderek durumu anlattı ve parasını geri istedi. Köylü başını sallıyarak:

— Çok üzgünüm madam, dedi. Haklısınız, size paranızı geri vereceğim. Ama sonrada, doğum kontrol hapı almayın diye ısrarla tembih ettiğim tavukların gıdip canına okuyacağım.

Sizin için de bir Beymen var.

Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

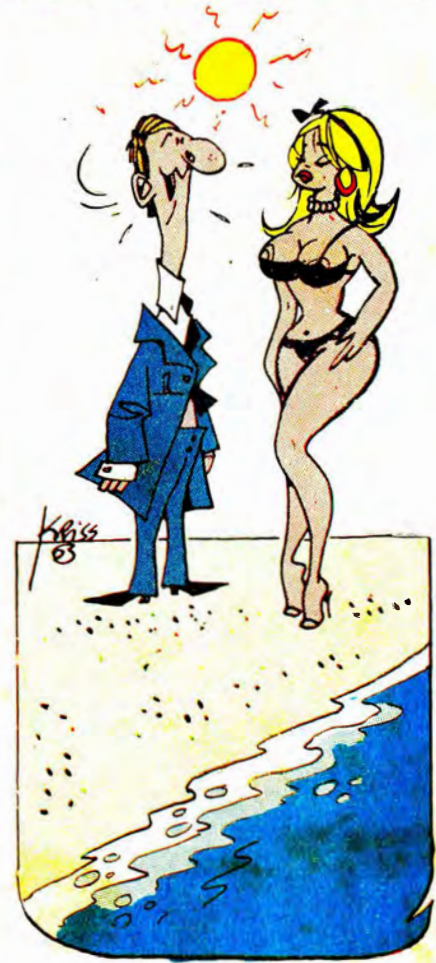

“Seçkinlerin giyimi”

Akbaba

- DENİZE BÖYLE Mİ GİRECEKSİN? SOYUNSANA
- YA SİZ ... BÖYLE Mİ GİRECEKSİNİZ? SOYUNSANIZA ..

YAZISIZ

- HAVUZA YÜZME BİLMEDİKLERİ İÇİN SU DOLDURMUYORLARMIŞ. BİRA İÇEREK SERİNLİYORLAR!

